

Allerede den Gang vakte hun en Opsigt, der har givet sig Udtryk i enkelte af den Tids Blade; men paa ingen gjorde hun et stærkere Indtryk end paa sin og Theatrets Lærer i Sang, der kom til at udøve en bestemmende Indflydelse paa hendes Skæbne. Hun siger selv i det ovenfor anførte Brev — dateret Ems den 7de September 1865 — til Redaktionen af ny Række af „Biographiskt lexicon“: „Den, som jeg ene og alene har at takke for, at mit Syngetalent blev opdaget, er Hofsekretæren Crælius, daværende Sanglærer ved Theatret. Han sagde mig alt den Gang, hvordan det vilde gaa mig i Fremtiden, og det var ham, som ytrede, da Grev Puke (daværende Theaterdirektør) ikke en Gang vilde se til mig — der var en grim, brednæset lille Pige, frygtsom, kejtet og kuert i Væxten —: „Godt! Hvis Greven ikke vil høre hende, saa vil jeg give hende gratis Sangundervisning, og hun vil en Dag forbavse Greven!“ Grev Puke hørte mig strax — og bad umiddelbart derefter min Moder om at lade mig blive antaget som Theaterlev.“

Syv lange Aar tilbragte hun saa i forholdsvis Uvirksomhed; hendes i den første Barndom saa klare og klingende Stemme er sikkert bleven overanstrengt i disse farlige Aar, thi den fik en ligesom „tilsløret“ Timbre, og hun blev da ogsaa kun brugt i ganske ubetydelige Roller. Men i 1837 fik hun — ved et Sygdomstilfælde — overdraget en større Rolle — Alices i „Robert“ —, og da Forsøget lykkedes, og Stemmen syntes at have vundet Fasthed igjen, kom hun kort efter til at synge Agathe i „Jægerbruden“. Den Begejstring, hun vakte, var uhyre: man fortæller, at Orkestret ved Generalprøven lagde sine Instrumenter fra sig for henrykt at klappe i Hænderne og Stykket gik i lang Tid Aften efter Aften for fuldt Hus.

For den, som ikke ynder Superlativet, er det ikke morsomt at gjenfortælle en lang og ensformig Række Triumfer, som Hundreder af Avissskrivere have fortalt de tusinde Gange. Det er vel ogsaa de fleste velbekjendt, hvilket Sejerstog Jenny Linds Liv blev efter denne første Triumf, hvorledes hun i Løbet af fire Aar blev „det svenske Folks“ — eller da i alt Fald Stockholmerpublikumets — erklærede Yndling eller rettere Afgud, hvorledes hun saa i 1841 kom til Paris for at studere under Manuel Garcias Ledelse, og hvilket først daarligt og senere kun ligegyldigt Indtryk denne hypersværmenske Germanerinde gjorde paa den berømte, nøgterne og i kunstformalistisk Henseende strænge Romaner, hvorledes hun efter kun ét Aars Studier hos ham vendte tilbage til Norden og der atter blev stillet paa Gudinde-Piedestalen, hvorledes hun saa, efter at have gjort stormende Lykke i Berlin 1844, gik som Triumfatrix paa Tourné gennem alle de germanske Lande, Tyskland, England og, efter et Besøg i Hjemmet Vinteren 1847—48, Amerika.